

ვოი!

- ვოი!

რა უფერულია სიკვდილი ლოგინში!

ვოი, რა საშინელია სიკვდილი ლოგინში!

ისიც ლოგინში მომკვდარა, ოღონდ -

ყინულის ლოგინში!..

ვოი, კალა-უმგული შეკრებილა -

ყანას და სათიბს მომცდარა.

მთელი სვანეთი შეკრებილა,

მთლად საქართველო შეკრებილა,

შხარასთან ღრუბელივით მომდგარა ...

ვოი, შხარა სისხლით შეღებილა -

კობტა თიკანაძე მომკვდარა ...

ბექნუ ხეგიანს

და ბექნუს ლომებს

გურამის ნეშტი

უპყრიათ ხელში,

ბექნუ ხერგიანს

და ბექნუს ლომებს

მშრალი ბურთები

გასჩრიათ ყელში.

გურამ თიკანაძეს შხარა აუღია,

რაც მოხდა, დაშვებისას მიმხდარა:

საკუთარ ხელით პალო დაუგია,

საკუთარ პალოზე მომწყდარა ...

ცოცხლისგან საყვედური აუგია -

თოკი ერთადერთი ჩაუბია -

თავი სიმამაცით წაუგია,

ვოი-ვო, სიმამაცით მომკვდარა!..

ბექნუ ხეგიანს

და ბექნუს ლომებს

გურამის ნეშტი

უპყრიათ ხელში,

ბექნუ ხერგიანს

და ბექნუს ლომებს

მშრალი ბურთები

გასჩრიათ ყელში ...

”ხოჩა საკაცე გამითაღეთ,

დავაწყო ხორცი და ძვალი,

სიკვდილი სიცოცხლედ ჩამითვალეთ,

აღმართში კვნესით ამიტანეთ,

ვაკეზე, მითხარით ზარი!..”

უშგულში გამოვარდა ივდითი ნიჟარაძე,

შეჰკვივლა, გაიკაწრა ლოყა;

ფოსტლების ფლატუნით უხნესი დიაცი

საკაცეს ფეხდაფეხ მოჰყვა:

”თეთნულდმა რა მოგცა? უშზაზე რა გქონდა?

შხარაზე რა გინდოდა, გმირო?!

ვო, გურამ, რამხელა ბეჭები დაგქონდა -

რამ დაგაპატარავა, შვილო?!”

ასი ცხენოსნით

უშგული გახლავს

და ბეჭზე მიდევს

შენი საკაცე...

შენ დაგეუფლა

ძილი და დაღლა,

შენ დასახარჯი

უკვე დახარჯე...

შენ გაიელვე

ღრუბლებზე მაღლა,

შენ საქართველოს

ღამე გახაზე...

ასი ცხენოსნით

უშგული გახლავს

და მიტივტივებს

შენი საკაცე...

ვოი, რა უფერულია სიკვდილი ლოგინში!

ვოი, რა საშინელია სიკვდილი ლოგინში!

ისიც ლოგინში მომკვდარა, ოღონდ -

ყინულის ლოგინში!..

გურამ თიკანაძეს შხარა აუღია,

რაც მოხდა, დაშვებისას მიმხდარა:

თავი სიმამაცით წაუგია,

ვოი-ვო, გურამი მომკვდარა ...

ცოცხლისგან საყვედური აუგია,

ჩაუქი მკვდარიც ჩაუქია -

ვარსკვლავი

ვარსკვლავებს მომწყდარა.

1964